

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt = 8 korona, félévre 2 frt = 4 korona,

negyedévre 1 frt = 2 korona.

Egyes szám ára 10 kr. = 20 filler.

Feljelölt szerkesztő:

WITTINGER ANTAL.

Kiadó és laptulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reklamációk a kiadótulajdonoshoz, Feigl Gyula nyomdászhoz (városkör 81) intézendők. Nyilv. sora 40 flr. — Hirdetések nagyság szerint.

Fölhívás előfizetésre.

A „Köszeg és Vidéke” 18. évfolyamának 11. negyedére, mely április hóval kezdődött, előfizetést nyitunk s tisztelettel kérjük előfizetőinket előfizetéseik megújítására, valamint mind azokat, kik hátralékban vannak, hátralékaik kiegyenlítésére.

Lapunk programját s irányát fejtegetnünk szükségtelen. Az a tizenhét év, mely a „Köszeg és Vidéke” háta mögött áll, ékebben és ajándékosabban beszél minden frázisnál és egyhangu ígéretnél.

A „Köszeg és Vidéke” előfizetési ára:

Egy évre 4 frt.

Félévre 2 frt.

Negyedévre 1 frt.

Vidéki t. előfizetőinket arra kérjük, hogy nevelési tévedések elkerülése végett előfizetéseiket egyszerűen e cím alatt sziveskedjenek beküldeni:

A „Köszeg és Vidéke” kiadóhivatalának — Köszeg.

A „Köszeg és Vidéke”

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Sopron-köszegi vasút.

A sopron-köszegi vasútra vonatkozólag következő figyelemre méltó sorokat vettük:

A mint a sajtó közleményeiből tudjuk, a Soprontól kiinduló és Köszegig vezetendő helyi érdekű vasútnak közigazgatási bejárása befejeztetett. A sajtó közleményeiből tudjuk még, hogy a kiküldött bizottság mindenhol rokonszenves fogadtatásra talált, az érdeklődés pedig e vasútvonal irányában oly nagy fokban nyilvánult, hogy annak kiépítését perfectnek vehetjük.

Hogy e vasútvonal miféle érdekeket szolgál Sopron vármegyében? e kérdésre positiv feleletet nem adhatok, mert azon megye specziális érdekeit nem ismerem. Egy pillantást vetve azonban a térképre, látni fogjuk, hogy itt Sopronvármegyének oly nagy területű vidéknek a forgalom körébe való vonásáról van szó, a mely eddig annak spharáján kívül esik, mint például Vasvármegyében a muraszombati járás. Helyes vármegyei politika lehet tehát, egy nagy vidéket vasúti összeköttetésbe hozni. Azt is értem, hogy a vármegye e vasútra 70,000 frtot áldoz; és nem érthetetlen, hogy Sopron szab. kir. városa is, elősegítendő e vasútvonal kiépítését. 100.000 frtot jegyez törzsrésztvényekben. Nyilván kifejezni kívánja e város a felajánlott összegben első sorban is nagy érdekelttségét, mert anélkül, hogy ha nem Sopron város élvezné első sorban a kiépítendő vasútvonal gyümölcsét, alig hihető, hogy nagyobb összeget fordítana a vasútra, mint a nemos vármegye.

Úgy halljuk, hogy a sopron-köszegi vasút engedélyesei városunkhoz is fordultak nagyobb összegű segélyért, ami ugy értendő természetesen: jegyezzen a város törzsrésztvényeket. Az összeget, amit kérnek, úgy halljuk, 35.000 frt.

A város képviselő-testületétől függ most, hogy ezen, városunkra nézve ha nem is elsőrendű, de mindenesetre elég fontos kérdésben objektív és érdekeinknek megfelelő álláspontot foglaljon. Itt nem lehet általánosságban hangzó elv — mint pl. a felebaráti szeretet a jótékonyági vagy közművelődési egyesület támogatásánál, — az irányadó!

Bizony! nem irányíthatják e kérdésben való állásfoglalásunkat általánosságban mozgó, máshol sikeresen alkalmazható bizonyos nagyhangú phrasisok, miket uton-utfélen hallunk. Vasutat támogatni kell. Vasút nem lehet hátrányunkra. Majd nyujt előnyöket. De nem lehet irányadó nekünk e vasútvonal segélyezésénél sem Sopron szab. kir. város, sem Sopron vármegyétől már megszavazott összeg nagysága sem. Jelen kérdésben egyesegyedül azon szempont lehet irányadó, hogy a tervezett sopron-köszegi vasút mennyiben szolgál e l ő n y ű n k r e ? Azután tisztelt képviselő-testület, ne tessék elfeledkezni, hogy a köszegi-szombathelyi vasútvonalba nagy vagyont, 150.000 frtot fektettünk bele, miáltal megterheltük még későbbi unokáinkat is. E vonalunk Sopron felé kiépítésével nem fog-e értékéből veszíteni? S még egyet nem szabad a calculusból kifelejteni. A köszegiek hőkívánsága volt vasútvonalát inkább Kirchsclag felé kiépíteni, mint Sopron felé, melynek összeköttetése iránt nem most tétetik az első kísérlet. Hanuibal József volt nagybaromi képviselőnek hasontárgyú kérvénye felett volt alkalma már, ha jól tudom — 1889. évben a képviselő-testületnek határozni. Akkor Hanuibal hiába folyamodott anyagi segélyért. Hiába keresték az érdekszállakat, mely Köszeg szab. kir. városát a soproni vasúthoz fűzné, vagy érdekközösségbe vonná.

Mivel ez adatokat emlékezetbe idézem, sokan azt hiszik, hogy állást foglalok e vasúti terv ellen és a képviselőket befolyásolni akarom. Koránsem. Csak azt akarom elérni, hogy, mielőtt

TARCZA.

Klárrika vár.

Írta: Lampérth Géza.

Klárrika édes, bocásson meg.

Nezzé, milyen igaz van a költőnek, ha óva inti az egymáshoz vonzódo szíveket: vigyázzanak, ne legyen közöttük soha nagyobb távolság, mint a mennyire szerelmes láng nyári estén bokráról a rózsavillat elhullámszik, vagy legfeljebb a mennyire kaptárában mézért száll a méh; pehelyért, magért fészékéről a kis madár.

A távolság a feledés szülőanyja . . .

Szabó Klárrikához így kezdte levelét Gál Jenő.

Tudni kell Gál Jenőről, hogy ő álmodozásra hajló ifju. Nevét nem látjuk ugyan a hetilapokban, azért bizonyosan egyike boldogult Vajda János ama híres hatvanévesének, a kik Kárpátoktól Adriáig „pengetik, pengetik szíván” . . . Ide, a ridog nagy metropolisba vagy egy éve vetődött ama kedves kis vidéki városkából, a hol Klárrikák is laknak s a melyről alább még megtudunk egyet-mást föntkezdet leveléből, mely ilyenformán folytatódik:

. . . Ama bűbajos, édes júniusi estére most emlékszem. Mikor olyan illatos és zengő volt az egész nagy mindenség, Klárrika . . . A kitért ablakon hogy áradt be a kertekből a rózsák és szegfűvek illata, hogy zengett a Berki Naozi hegedűje piros hajnalhasadásig! . . . Gyöngyöző pezsgőtől, vágyra kapott gerjedelmektől nekihevült, ragyogó arcu, csillogó szemű ifju párok mennyit, de mennyit összecacsogtak, mennyit kacagtak ott benn a táncsteremben és ha kimentünk az udvarra, a kertbe: a rózsabokrok is ott, a mandulafák és a barackfák is

mennyit beszéltek, mennyit kacagtak és mi, Klárrika, mi ketten ott akkor, ugy-e, mennyit — hallgattunk! . . .

Valamelyest azért beszélünk mi is. Én ilyesmit:

— Majd eljövök, igen Klárrika, én eljövök ide azért minden évben, nem lehetetlen, hogy többször is . . . igen, ez egy csöppet sem lehetetlen, Klárrika, mert lássa, nagyon megsoktam ezt a várost már, igazán mondom és tudom, hogy elhoz a vágy ide. Ezek az akáczfák utozák itt, e márgafalu duplatetes ódon házak a zöld zsulugátereikkel, ez a sok szép virágos kert — mennyi a rózsák és a szegfű itt! — meg a vasúton túl az ér a fűzessel és a nagy rótság — szóval nagyon kedves itt minden . . .

Kegyed Klárrika — emlékszik? ilyenformán:

— Nagyon kedves, igen. Kivált a virágos kerteket dícsérik. Ez nincs meg mindenütt. Balogh hadnagy is kiemelte ezeket, pedig ő már sok városban megfordult. Ő is olyan nehezen vált meg a mult hóten innen és ő is eljön majd, igen . . . De ugy-e a mi kertünk is kiváló? Balogh a tearózsákat nem győzte eléggé magasztalni. Kötöttem is neki egy csokrot. Maga is úgy találja Vég? Szereti a tearózsát szintén? . . .

Az a csokor, édes Klári, amit másnap nekem kötött, itt hervadt el az asztalomon. Egy hétig tartott a haldoklása és addig igazán mindig terveket szőttem: a korosolya-bátra megyek le, nem, az még igen messze van — szüretre . . . így, igen. Ámbár nem tagadom, hogy egyszer-mászor a hadnagy urhoz került testvéreiket is eszembe juttatták ez érdekes rózsák. De egyre fonnadoztak, hervadoztak. A takarítónőm már nagyon duzzogott, zaörtölődött is miattok s egy szép reggel azután, mikor hazulról távoztam, kegyetlenül kidobta a szegény kis halottakat.

Hanem egy-két levél belekerült valahogyan Heine

versei közé. A „Dalok könyvé”-be. Biztosan tudom, hogy abból való, mert az időktől sokat forgattam ezt a könyvet. Azóta a szekrényemben pihen, már a por is meg-lepte, de tegnap megint elővettem.

És — őszintén szóló, Klárrika, — amaz akáczfák utozák, a virágos kertek, a zöld zsulugáteres házak, a fűz, a rétég . . . és a kegyed édes, szelid képe ekkor tűnt elibém hirtelen, de úgy, mint sötét, mely tenger fenekéről valami elátkozott város, elátkozott, elfeledett királyleány . . . Én megdöbbenem és nagyon nyomorultnak éreztem magam.

Nemi csatitól ugyan okoztam a távolságot, melyről a káltó szól, meg különösen a Balogh hadnagy rózsáit. És igazán, ha kivált ez utóbbiak ninosenek, vagy legalább ha nem szolt volna róluk akkor, Klárrika — csakhogy perze tud is kegyed titkolozni, akkor, ugy lehet, mégis minden másképp történt volna.

— De Balogh Bandi talán . . . igyekeztem hamarjában vizgatalódni.

Ő most itt főhadnagy. A multkor asztalomon találtam névjegyet és a lakása címét. Illendő ugy is, hogy meglátogasson. Talán hallok tőle egyet-mást.

Nagy zaj volt a szobájában. Valaki, mintha ősmerném, erős bariton hangon beszélt odabenn, más az orfeum-hölgyek ama sajtóságos kiállhatatlan ropogós németiségével. Sarkantyú pengett, kard csörgött, üveg csengett . . . Eh, nem megyek be most.

Valakinek a poharába nem juthatott az utolsó től-tésből, mert Bandi, — mikor sarkon fordultam, hogy távozzon — idegesen tárta ki az ajdót s dühösen kiáltott az inasa után, a ki akkor döcögött fel a hátulsó lépcsőn három üveg pezsgővel.

Most is csodálom, hogy ki nem szorították belőlem a lelket öleléükkel. Először Bandi, azután Krügen báró, a daliás tiszthelyettes rohant meg, akit most az őszettel

